

Montse Grases: una vida heroica

José Carlos Marín de la Hoz¹

La vitalitat de Montse Grases

Parlar de Montse Grases (1941-1959) és referir-se a una dona vitalista, molt catalana i barcelonina, plena de l'energia de la llibertat que es posseeix quan es tenen divuit anys i per davant tota l'eternitat per estimar completament Déu i les ànimes.

Precisament, en pensar en la fama de santedat de Montse Grases, el primer testimoni atorgat qualificat al qual hem de referir-nos és al del Fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escrivá de Balaguer. Efectivament, quan van passar uns anys de la seva mort a Barcelona, de seguida van començar a arribar espontàniament testimoniatges de fama i de favors, uns en vida i altres en els primers dies després de la mort. Als pocs anys es va reunir tota aquesta documentació: correspondència, cartes, testimoniatges, orals i escrits i es va enviar al Fundador, perquè ell decidís, com a part actora de la Causa, si s'havien de fer els primers passos per al començament de l'estudi d'una possible causa de beatificació i canonització.

Hem de recordar que el dret de l'Església durant molts segles establia que per donar principi a la fase instructora i testifical d'un procés de canonització es requeria, almenys, que haguessin transcorregut trenta anys des de la mort del Servent de Déu. L'objectiu d'aquesta tardança, que ara veiem desproporcionada, era assegurar que la fama de santedat de vida, i que Déu la volia com a model i intercessora del poble de Déu, estava ben consolidada i havia arribat a una part significativa del poble de Déu o la totalitat del poble de Déu.

Actualment, ara ho veiem ben clar, l'avantatge d'esperar tan sols cinc anys, com demana la Instrucció "Sanctorum Mater" del 17 de maig de 2006, consisteix en el fet que la gran majoria de testimonis d'un procés actual són "de visu" i, per tant, la narració de les virtuts o les anècdotes que relaten els testimonis són molt més vives i significatives de la santedat del possible candidat.

Quan sant Josepmaria va dir que endavant, va nomenar un postulant de la Causa i el va animar a recollir els escrits de la possible Serventa de Déu, sobretot, els testimoniatges que continuaven arribant de la seva vida i de favors obtinguts per la seva intercessió. D'aquesta manera es recollien testimoniatges "ad futuram memoriam" perquè quan s'acostés el moment de sol·licitar al Sr. Arquebisbe de Barcelona la introducció de la Causa no

s'haguessin perdut valuosos testimoniatges. A més, es constatava que si arribaven tants favors i gràcies, era un senyal ineludible que veritablement Déu era darrere de tot plegat.

Lògicament, a sant Josepmaria li vindria al cap l'escena commovedora succeïda mesos abans de la mort d'aquella jove, quan els seus pares, conscients de la gravetat de la malaltia que patia, li van proposar anar a Roma, a la tardor, quan encara podia caminar, per passar uns dies a la ciutat eterna.

És interessant adonar-se que, al juny de 1958, uns mesos abans de la mort de Montse, se li va diagnosticar un càncer d'os en una cama i va començar a patir intensos dolors que portava amb serenitat i fortalesa heroica.

Els pares de la Montse, veient que començava a desenvolupar-se la fase final de la malaltia, van decidir animar-la a viatjar a Roma uns dies per peregrinar a la ciutat eterna, resar davant la tomba de sant Pere, conèixer el Papa en una audiència general i el Fundador de l'Obra i, finalment, visitar la seu central de l'Obra a Roma. Allí, coneixeria a algunes de les veteranes de l'Opus Dei, com Encarnita Ortega, una dona de les primeres, llavors Secretària Central, i el procés de beatificació de la qual està acabat en la seva fase diocesana a Valladolid; també a Dora del Hoyo, la primera Numerària auxiliar de l'Opus Dei, el procés de beatificació del qual està en la seva fase diocesana.

Efectivament, amb gran alegria va passar Montse aquests dies a Roma i va poder ser rebuda per sant Josepmaria Escrivá de Balaguer i el beat Álvaro del Portillo, que el va acompanyar en aquesta audiència i va ser testimoni de l'emoció de tots. Sant Josepmaria va quedar tan impressionat de l'enteresa i naturalitat amb la qual es va comportar Montse que li va comentar a Encarnita Ortega que se cerciorés que aquella jove era conscient de la gravetat de la malaltia que patia, perquè s'abandonés a les mans de Déu per demanar la seva curació, però que aprofités aquest viatge i els mesos que Déu li donés de vida per disposar l'ànima per a la vida eterna.

Montse i Encarnita van parlar confiadament i tant Encarnita com el Fundador van quedar impressionats de la categoria espiritual i humana de la Montse i que ben preparada que estava per al salt a la vida eterna com efectivament va succeir.

De tornada es va accelerar encara més el procés mèdic de la Montse i en uns mesos, al març de 1959, un Dijous Sant, va lliurar la seva ànima a Déu. Impressiona molt llegir l'agenda de la Montse i veure l'última anotació el dia anterior a morir: "haig de ser més ordenada". És a dir, la Montse desitjava estimar Jesús i posar-lo sempre i en tot per sobre de tota la resta, fins i tot de la por de contristar per retardar una visita si calgués, per acabar de resar el rosari o una altra responsabilitat que tingués entre mans.

Van ser molts els testimonis que la van conèixer personalment i van poder testificar perquè eren molt joves tots els seus familiars, amics, companyes de classe, veïnes, que havien vist com des del 24 de desembre de 1957 fins al Dijous Sant de 1959 havia correspost a la seva vocació i havia aconseguit el premi d'una vida curulla d'amor de Déu.

¹ Doctor de l'Acadèmia d'Història Ecclesiàstica